

Sygn. akt II Cz 250/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Jankowska- Kocon

Sędzia SO Piotr Starosta

Sędzia SO Maria Leszczyńska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela D. D.

przeciwko dłużniczce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 28 listopada 2014 r. sygn. akt. XII Co 8057/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

II Cz 250/15

UZASADNIENIE

Dłużnik - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. złożył skargę na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P. z dnia 4 września 2014 r. w przedmiocie ustalenia opłaty stosunkowej na kwotę 40.065,37 zł oraz ustalenia kosztów niezbędnych do prowadzenia egzekucji, domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia, ustalenia kosztów zgodnie z regulacjami zawartymi w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, ponadto obniżenia opłaty stosunkowej na podstawie art. 49 ust 7 ukse. Dłużnik zakwestionował również zasadność ustalenia opłaty z tytułu zastępstwa procesowego na kwotę 3.600,00zł, a także fakt sporządzenia opisu i oszacowania ruchomości przez biegłego.

Zastępca Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P. - asesor K. Ś. ustosunkowując się do skargi dłużnika wniósł o jej oddalenie.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 r. uwzględnił skargę na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy z dnia 4 września 2014 r. w sprawie Km 754/14 w ten sposób, że opłatę stosunkową ustalił na podstawie art. 49 ust 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 13.375,87 zł oraz uchylił koszty biegłych ustalone w wysokości 1.752,00 zł, oddalił skargę na ustalenie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym - radcy prawnego - w wysokości 3.600 zł, oddalił

wniosek dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej, oddalił skargę na opis i oszacowanie ruchomości oraz nie obciążył wierzyciela kosztami postępowania.

Z motywów rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego wynikało, co następuje:

Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 754/14 zostało wszczęte na wniosek wierzyciela w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie I C 219/13 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 czerwca 2014 r. sygn. akt V ACa 284/14, złożony w dniu 02 lipca 2014 r. We wniosku egzekucyjnym jako sposoby egzekucji wierzyciel wskazał wszczęcie egzekucji z ruchomości dłużnika, rachunków bankowych, innych wierzytelności, praw majątkowych, nieruchomości w tym nieruchomości położonych w B. objętych księgami wieczystymi (...) (wraz z wnioskiem o opis i oszacowanie). Następnie postanowieniem z dnia 2 lipca 2014 r. komornik sądowy przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,00 zł. W tym samym dniu komornik sądowy skierował wniosek o udostępnienie danych ze zbioru danych osobowych do (...) Urzędu Skarbowego w B., zajął wierzytelność także w tym samym urzędzie, skierował zapytanie o właściciela nieruchomości; o rachunki bankowe; do cepik. W dalszej kolejności komornik złożył wniosek o wpis wzmianki o toczącej się egzekucji z wieczystego użytkownika Kw (...) oraz Kw (...). Komornik sądowy tego samego dnia zawiadomił dłużnika o wszczęciu egzekucji z dwóch wyżej wskazanych nieruchomości oraz wezwał do zapłaty należności. Dnia 8 lipca 2014 r. dokonał zajęcia rachunków bankowych w (...) Bank (...) S.A. oraz (...) S.A. Nadto w dniu 15 lipca 2014 r. wpłynął wniosek wierzyciela o wszczęcie egzekucji z nieruchomości dłużnika KW (...) o wszczęciu egzekucji z tej nieruchomości także został zawiadomiony dłużnik. W dniach 16 lipca 2014 r. oraz 18 lipca 2014 r. asesor komorniczy D. B. dokonał zajęcia ruchomości dłużnika zaznaczając w protokole wzmiankę powierzenia wyceny biegłemu. W trakcie czynności ustalono, że budynki położone na terenie nieruchomości dłużnej spółki uległy zawaleniu się w wyniku kradzieży elementów stalowych konstrukcji. Ponadto, w dniu 28 lipca 2014 r. wierzyciel wniósł o dokonanie oszacowania przez biegłego ruchomości zajętych w postępowaniu Km 754/14. Następnie Prezes dłużnej spółki poinformował, że materiały porozbiórkowe stanowią własność Firmy (...) A. S. z siedzibą w D.. W dniu 29 lipca 2014 r. wpłynęła do komornika informacja, iż dłużna spółka jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej przy ulicy (...) działki nr (...) zapisane w księdze wieczystej nr (...), nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) zapisaną w księdze wieczystej nr (...), nieruchomości położonej przy ulicy (...) zapisanej w księdze wieczystej nr (...). Dnia 7 sierpnia 2014 r. komornik sądowy zlecił wykonanie wyceny ruchomości biegłemu sądowemu L. C., które osobiście zostało odebrane 11 sierpnia 2013 r. Wycena ruchomości wpłynęła do komornika sądowego w dniu 21 sierpnia 2014 r. Następnie w dniu 02 września 2014 r. wpłynął wniosek wierzyciela informujący, że dłużnik dokonał wpłaty kwoty 267.517,42 zł. W dniu 04 września 2014 r. komornik sądowy wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w zakresie kwoty 267.517,42 zł oraz ustalił w nim koszty niezbędne do przeprowadzenia egzekucji w tym ustalił opłatę stosunkową na podstawie art 49 ust 1 15% - 40.065,37 zł

Jak wynikało ze skargi dłużnika oraz wniosku wierzyciela znajdującego się w aktach Km 754/14 dłużnik dobrowolnie uregulował zadłużenie w wysokości 267.517,42 zł, a wierzyciel ograniczył postępowanie w zakresie tej kwoty .

Zgodnie z art. 49 ust. 2 u.k.s.e., który stanowi, iż w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

W tej sytuacji komornik powinien ustalić opłatę w wysokości 5% tj. 13.375,87 zł zgodnie z art. 49 ust 2 ukse.

W przedmiotowej sprawie Sąd - wbrew stanowisku komornika - podzielił argumentację Sądu Najwyższego zawartą w uchwale z dnia 29 października 2009 r. wydanej w sprawie III CZP 82/09, zgodnie z którą w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji od świadczenia

spełnionego przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, komornik pobiera opłatę określoną w art. 49 ust 2 zdanie pierwsze ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Zauważył Sąd, że - zgodnie z art. 804 k.p.c. - organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. W świetle tego unormowania, gdy dłużnik w toku postępowania egzekucyjnego spełni świadczenie do rąk wierzyciela, a ten nie zażąda umorzenia postępowania, organ egzekucyjny zobligowany jest kontynuować egzekucję zgodnie z treścią tytułu wykonawczego. Nieuzasadniony jest zatem wniosek, że świadczenie spełnione przez dłużnika poza postępowaniem egzekucyjnym nie wchodzi w zakres świadczenia pozostałego do wyegzekwowania w rozumieniu art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze u.k.s.e.

Podsumowując, z brzmienia art. 49 ust 1 ukse wynika, zdaniem Sądu, iż odnosi się on wyłącznie do świadczenia wyegzekwowanego rozumianego, jako świadczenie ściągnięte w toku egzekucji na skutek bezpośrednich działań komornika, co uprawnia komornika do pobrania opłaty stosunkowej w wysokości 15% w każdym przypadku umorzenia postępowania i bez względu na czas prowadzenia egzekucji, po którym postępowanie zostało umorzone. Zatem komornik sądowy powinien ustalić opłatę egzekucyjną na podstawie art. 49 ust 2 ukse.

Skarżący kwestionował także zasadność obciążenia go kwotą 1.752,00 zł tytułem należności biegłych.

Na podstawie, art. 39 ust 1 i 2 punkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U.2011.231.1376 j.t. ze zm), zwanej dalej ukse komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji tylko w zakresie określonym ustawą. Wydatkami, o których mowa są m.in. należności biegłych, koszty doręczenia korespondencji, za wyjątkiem kosztów doręczenia stronom zawiadomienia o wszczęciu egzekucji bądź postępowania zabezpieczającego. Komornik ma zatem prawo do zwrotu wydatków, które poniósł na pokrycie należności biegłych. Warunkiem zwrotu wydatków gotówkowych z art. 39 ust. 2 ukse jest ich udokumentowanie w aktach sprawy. Komornik w postanowieniu z dnia 4 września 2014 r. ustalił należności biegłych w wysokości 1.752,00 zł. Jednak w aktach Km 754/14 brak jest dowodu poniesienia takich wydatków. Nadto, brak jest rachunku wystawionego przez biegłego jak też postanowienia komornika przyznającego wynagrodzenie biegłemu w takiej wysokości.

Zatem mając na uwadze powyższe, iż opłata egzekucyjna powinna być ustalona na podstawie art. 49 ust 2 ukse oraz brak udokumentowania w aktach Km 754/14 poniesienia kosztów tytułem należności biegłego Sąd Rejonowy postanowił jak w punkcie 1 sentencji.

W następnej kolejności skarżący zakwestionował wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wierzyciela w wysokości 3.600 zł domagając się jego zmiany na kwotę 1.800 zł z uwagi, iż w przedmiotowej sprawie nie była prowadzona egzekucja z nieruchomości.

Według § 10 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Dz.U.2013.490 j.t.) stawki minimalne wynoszą w sprawach egzekucyjnych przy egzekucji z nieruchomości - 50% stawki obliczonej na podstawie § 6, a przy egzekucji innego rodzaju - 25% tej stawki.

Na podstawie przeprowadzonej analizy akt Km 754/14 Sąd ustalił, iż w niniejszej sprawie została wszczęta egzekucja z trzech nieruchomości dłużnika KW (...), (...) i (...), a należność przekraczała 200.000,00 zł zgodnie z § 6 pkt 7 w/w rozporządzenia stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 200.000,00 zł - 7.200zł. Niniejsza egzekucja była m.in. egzekucją z nieruchomości, dlatego radcy należy się 50% stawki § 6 pkt 7 w wysokości 3.600 zł.

Zatem komornik w sposób prawidłowy ustalił wysokość wynagrodzenia radcy prawnego w postępowaniu egzekucyjnym, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji.

Dłużnik domagał się również obniżenia ustalonej opłaty egzekucyjnej powołując się na nieznaczny nakład pracy komornika oraz swoją trudną sytuację finansową.

W pierwszej kolejności przytoczył Sąd pogląd wyrażony w literaturze prawniczej, że rozpoznając wniosek dłużnika, sąd może wprawdzie obniżyć wysokość opłat stosunkowych, ale tylko w wyjątkowych sytuacjach i przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy egzekucyjnej. Sytuacje te przepis ustawy wylicza tylko przykładowo, wskazując m. in. na nakład pracy komornika, sytuację majątkową wnioskodawcy i wysokość jego dochodów. Ponadto, przy uwzględnianiu sytuacji majątkowej dłużnika i jego dochodów, należy uwzględnić tę okoliczność, że należy on do grupy podmiotów, które nieprzymuszenie nie spełniły już określonych obowiązków cywilnoprawnych. Takie uchybienia następują zazwyczaj właśnie ze względu na złą sytuację majątkową i niedostateczne dochody dłużnika. Z tego powodu, uwzględnienie wniosku dłużnika wymaga wykazania przez wnioskodawcę, że jego sytuacja jest zdecydowanie gorsza od sytuacji, w jakiej znajdują się pozostali dłużnicy (J. Świeczkowski, Komentarz do art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, LEX 2012 nr 133416).

Zgodnie z treścią art. 49 ust. 7 i 10 ukse, dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, natomiast sąd może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę nakład pracy komornika, brak było przesłanek przemawiających za obniżeniem ustalonej przez komornika opłaty stosunkowej. Postępowanie egzekucyjne prowadzone było zgodnie z wnioskiem wierzyciela, w wyniku którego zostały zajęte rachunki bankowe dłużnika, nieruchomości, ruchomości, wierzytelności, wykonywano czynności terenowe i wiele innych czynności egzekucyjnych mających na celu ustalenie majątku dłużnika.

Przepis art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, który dopuszcza możliwość obniżenia wysokości tej opłaty przez sąd, stanowi odpowiednik wcześniej obowiązującego przepisu art. 49 ust. 2 ukse, który również przewidywał możliwość zmniejszenia opłaty w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

Zdaniem Sądu, obecnie obowiązująca regulacja również jest przepisem wyjątkowym, którego konieczność zastosowania pojawia się tylko wtedy, gdy mechanizm „zwykły”, regulowany przez art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach prowadziłby do wyliczenia opłaty komorniczej w wygórowanej wysokości (wypadek „szczególnie uzasadniony”, wymagający miarkowania). Z rozważą należy sięgać po ten nadzwyczajny instrument, aby nie przyczynić się do osłabienia skuteczności i jakości egzekucji.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie brak jest wystarczających przesłanek uzasadniających wnioskowane przez dłużnika obniżenie opłaty stosunkowej w trybie art 49 ust. 10 ukse. Spłata zobowiązania poza postępowaniem egzekucyjnym bezpośrednio do rąk wierzyciela nie może stanowić przesłanki obniżenia opłaty egzekucyjnej. Wskazać należy, że to dłużnik dobrowolnie nie spłacił zobowiązania doprowadzając w ten sposób do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez wierzyciela. Dopiero po wszczęciu postępowania i dokonaniu wielu czynności egzekucyjnych przez komornika sądowego dłużnik dokonał spłaty zobowiązania. Należy też pamiętać, że opłata egzekucyjna jest należnością komornika. Nie stanowi ona jednak jedynie wynagrodzenia za skutecznie przeprowadzoną egzekucję, ale jest także daniną publicznoprawną określoną w ustawie co do wysokości, trybu uiszczenia i rozliczania. Opłaty te są przeznaczone m.in. na pokrycie kosztów działalności egzekucyjnej. Tym samym, spełniają daleko ważniejszą funkcję niż tylko „wynagrodzenie” komornika. Zgodnie z przyjętym w naszym systemie prawa modelem, komornik z jednej strony jest organem wykonującym zadania publiczne państwa, na które został w całości przerzucony ciężar zarówno skutecznych, jak i bezskutecznych egzekucji, z drugiej zaś strony musi osiągnąć zysk dla potrzeb utrzymania kancelarii, wyposażenia jej w sprzęt, materiały biurowe, dokonywania wypłat dla pracowników itp.

W interesie społecznym jest, aby egzekucje prowadzone były przez komorników w skuteczny i sprawny sposób, a pozbawienie ich części, a tym bardziej całości należnego wynagrodzenia wyłącznie z tego powodu, że - w ocenie dłużnika - egzekucja nie wymagała ze strony komornika wielkiego nakładu pracy, nie byłoby zasadne. Wskazać należy, iż sam ustawodawca dokonał już powiązania wysokości opłaty pobieranej przez komornika z rzeczywistym nakładem jego pracy w danym postępowaniu egzekucyjnym, a instrumentem sprzyjającym poprawie efektywności i

skuteczności egzekucji jest właśnie wprowadzenie opłaty w wysokości 5% świadczenia spełnionego do rąk wierzyciela. Wolą ustawodawcy dokonującego nowelizacji art. 49 ukse było bowiem wprowadzenie mechanizmu zachęty dla dłużnika do szybszego i dobrowolnego spełnienia egzekwowanego obowiązku, premiowanego obniżeniem opłaty w razie dobrowolnego zaspokojenia wierzyciela w toku egzekucji. Dłużnik w treści wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej powołał się na złą sytuację finansową powołując się na Postanowienie Sądu Okręgowego sygn. akt I C 219/13 w którym został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych oraz wyciągi z rachunków bankowych wskazujące ujemną sumę dochodu na rachunku.

Odnosząc się do powyższego wskazał Sąd przede wszystkim, iż to najczęściej trudne położenie dłużników powoduje brak płatności z ich strony i wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Jednakże nie można przyjąć, iż organy egzekucyjne powinny pobierać opłatę jedynie od dłużników, którzy wykazując się złą wolą nie chcą uregulować swoich wierzytelności, mimo posiadania środków finansowych.

Zdaniem Sądu, wniosek w trybie art. 49 ust. 10 u.k.s.e. winien mieć charakter wyjątkowy i być stosowany w sytuacjach szczególnych, a taka sytuacja ze względów wyżej wskazanych nie zachodzi w niniejszej sprawie. Wszelkie bowiem okoliczności, na jakie się on powołuje, nie mają charakteru nadzwyczajnego, a raczej typowy.

W tym stanie rzeczy, należało uznać, iż komornikowi sądowemu należy się opłata egzekucyjna, w łącznej wysokości ustalonej na kwotę 13.375,87 zł.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 49 ust. 7, 8, 9 i 10 u.k.s.e., Sąd postanowił, jak w punkcie 3 .

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł dłużnik. Zaskarżył je w zakresie punktu 2, 3, 5 i wniósł o uchylenie postanowienia w powyższym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, w oparciu o § 10 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wierzyciela w kwocie 3.600 zł. W skardze dłużnik kwestionował wysokość tej stawki twierdząc, że winna ona wynosić 1800 zł z uwagi na to, iż w przedmiotowej sprawie nie była prowadzona egzekucja z nieruchomości. Tymczasem Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że z analizy akt sprawy Km 754/11 wynika, że egzekucja wszczęta została w stosunku do trzech nieruchomości dłużnika, a zatem radcy prawnemu należy się 50 % stawki ustalonej w oparciu o § 6 pkt 7 wyżej cytowanego rozporządzenia, czyli 3600 zł. Znamiennym jest, że w przedmiotowym zażaleniu dłużnik w ogóle nie odniósł się do podniesionego przez siebie w skardze zarzutu, jak również do argumentów Sądu I instancji odnoszących się do ustalonego wynagrodzenia przysługującego pełnomocnikowi wierzyciela.

W zażaleniu dłużnik po raz pierwszy powołał nowy zarzut podnosząc, że Sąd I instancji rozpoznając skargę dłużnika nie wziął pod uwagę poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 8 marca 2013 r. III CZP 1/13 (OSNC 2013, z. 12, poz. 36).

Zauważyć należy, że skoro dłużnik w skardze w ogóle nie podnosił kwestii uchylenia wydanego w toku postępowania postanowienia o przyznaniu wierzycielowi od dłużnika kosztów zastępstwa procesowego w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, nie było obowiązkiem Sądu I instancji rozstrzygnięcie tej kwestii z urzędu. Po wtóre argumentacja podnoszona w zażaleniu, z której wynika, że w przedmiotowej sprawie dłużnik w ogóle nie powinien ponieść kosztów wierzyciela w zakresie wynagrodzenia jego pełnomocnictwa jest całkowicie chybione. W powoływanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał bowiem jedynie, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela powoduje uchylenie wydanego w jego toku postanowienia o przyznaniu wierzycielowi od dłużnika kosztów zastępstwa procesowego (art. 826 k.p.c.) Nie oznacza to jednak automatycznie

odstąpienia od wynikającej z art. 770 k.p.c. zasady, zgodnie z którą dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Ostateczne rozliczenie kosztów egzekucji następuje w postanowieniu przewidzianym w art. 770 k.p.c. w końcowej fazie egzekucji, gdy możliwe jest całościowe rozliczenie, w tym ocena nakładu pracy pełnomocnika, którego koszty wchodzi w skład kosztów egzekucji. Na tym etapie dopiero jest możliwe prawidłowe oznaczenie stawki wynagrodzenia, wiadomo bowiem, jaki sposób egzekucji został skutecznie wdrożony i jakich nakładów pracy pełnomocnika wymagało postępowanie. Zasada ponoszenia przez dłużnika kosztów celowych wiąże się z założeniem, że egzekucja powinna być efektywna, tzn. przeprowadzona w sposób zapewniający najpełniejsze zaspokojenie roszczenia wierzyciela. Ocena celowości prowadzenia egzekucji z oczywistych przyczyn nie jest możliwa w chwili jej wszczęcia, a ponieważ skutkiem stwierdzenia niecelowego jej prowadzenia jest obarczenie wierzyciela kosztami postępowania egzekucyjnego, postanowienie o obciążeniu dłużnika kosztami pełnomocnika wierzyciela wydane przy pierwszej czynności może się okazać błędne. Jednocześnie na tym etapie postępowania trudno dłużnikowi zwalczać zasadność obciążenia go kosztami. Natomiast w postanowieniu wydanym na podstawie art. 770 k.p.c. powinny zostać uwzględnione koszty egzekucji poniesione przez wierzyciela i komornika. Należy w nim także ustalić, w jakim zakresie koszty te zostały ściągnięte od dłużnika, a także którą ze stron obciążają one przy zastosowaniu kryterium celowości wszczęcia i przeprowadzenia egzekucji, a także przy odpowiednim zastosowaniu art. 98-110 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Ocena następuje według stanu istniejącego w chwili rozliczenia postępowania (art. 816 k.p.c.) lub jego umorzenia.

Podkreślić należy, że w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela komornik również wydaje przewidziane w art. 770 k.p.c. postanowienie o ustaleniu kosztów egzekucji i oznacza w nim podmiot obciążony tymi kosztami. Przy wydawaniu tego postanowienia komornik również ma na względzie zasadę kosztów celowych.

W przedmiotowej sprawie nie może budzić wątpliwości to, że egzekucja była celowa.

Dłużnik przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego nie uiścił na rzecz wierzyciela należności przysługujących z tytułów wykonawczych: wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie I C 219/13, wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 czerwca 2011 r. sygn. akt V ACa 284/14. Wierzyciel jako jeden ze sposobów prowadzenia egzekucji wskazał egzekucję z konkretnych ruchomości objętych księgami wieczystymi: (...), (...) i (...). Ponadto dokonano zajęcia rachunków bankowych, a także zajęcia ruchomości i wierzytelności.

Dopiero na skutek tych podjętych w postępowaniu egzekucyjnym czynności dłużnik dokonał do rąk wierzyciela spłaty części wierzytelności. Postępowanie egzekucyjne zostało częściowo umorzone na wniosek wierzyciela skutek spłaty części zobowiązania. Spełnienie świadczenia przez dłużnika do rąk wierzyciela po wszczęciu egzekucji świadczy o skuteczności egzekucji. Celowe było zatem w konsekwencji ustanowienie przez wierzyciela pełnomocnika w postępowaniu egzekucyjnym, a koszty związane z wynagrodzeniem tego pełnomocnika powinien ponieść dłużnik.

Bezzasadne było także żądanie dłużnika obniżenia opłaty stosunkowej. W powyższym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy w sposób obszerny i wyczerpujący odniósł się do istoty wniosku. Wskazał na wielość czynności podejmowanych w toku egzekucji przez komornika polegających na zajęciu rachunków bankowych, nieruchomości, ruchomości, wierzytelności, wykonaniu czynności terenowych, prowadzeniu obszernej korespondencji w celu ustalenia majątku dłużnika. Wskazał też Sąd I instancji dlatego sam fakt złej kondycji finansowej dłużnika nie uzasadnia obniżenia opłaty stosunkowej.

Mając na względzie powyższe za całkowicie gołosłowne należało uznać argumenty zawarte w uzasadnieniu zażalenia. W ocenie Sądu Okręgowego wynikały one z nieuważnej lektury uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, bądź z jego niezrozumienia.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy bezzasadne zażalenie oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.